

Stuber Andrea

Szórakoztatóiparkodás

KIHAGYHATATLAN

alkotók maguk hozzák létre az előadás szövegét –, hogy ez a fajta munka (a textus kialakítása az improvizációk során) vajon nem vesz-e ki túl sokat a színészből. Nem merül-e ki ebben a tevékenységében? Marad-e elég idő, energia és buzgalom arra, hogy a létrejött figurális alapanyagot még kifényesítse, csillogóvá tegye? Ezt már a végeredmény felől nézve firtatjuk. Nagyszerű színészeket látunk az Örkény Színházban, okosakat, tehetségeket, formátumosakat, dolgozókat, de a *Kihagyhatatlan* nem mutat egyetlen olyan bravúrt, brillírozást, frenetikus magánszámot sem, amit az ember nagy bólogatások és nevetgélések között feleleget majd. Talán csak az az óvatosan felkínált szaktudás emlékezetes, amelyel Gyabronka József és Csuja Imre szolgáltatók ajánlják magukat Debreczeny Csaba megrendelőnek, aki alighanem a családja kiirtására szánta el magát.

Ízlésről talán csak pofonok összefüggésében szabad beszélni, de annyit esetleg mégis érdemes leírni, hogy

Polgár Csaba, Bíró Kriszta, Csuja Imre, Hámori Gabriella és Gyabronka József

Schiller Kata felvétele

Mácsai Pál szülőszobai tudósítása és Pogány Judit telegyógyítása Mészáros Béla által – legalábbis zavarba ejtő. (Bár lehet, hogy csak azok számára, akik csökevényes tévénezőként nélkülözik az idevágó tapasztalatokat.)

Legjobb perceiben azonban nemcsak megnevetett bennünket a *Kihagyhatatlan*, hanem szelíd öngúnnal „magunkon röhögünk” helyzetbe hoz, aminek szép példája az előadás pazar záró része. A társulat musicalparódia-jelleggel összefoglalja a teljes kortárs musicalirodalmat oly módon, hogy a szereplők az illúziókeltően áradó hangzatos musicalzenére (Szemenyei János munkája) eléneklik, mi a teendőjük, a darabtól függetlenül, a műfaj univerzális követelményei szerint. A főszereplő

Debreczeny Csaba fölényes eleganciával megfelelő musicalbonvivánnak is (játszik is ilyet a Madáchban). A szintén szakavatott Für Anikóval s a többiekkel együtt rövid úton csúcsra járatnak bennünket, s mi műfajazonos musicalnézői tapssal és hangorkánál köszönjük meg a vicces élményt.

Csak hát az a mérhetetlen csalódás, hogy bálna nem volt...! Pedig a neten (ahol az előadás stílszerű, frappáns, jó humorú felvevétele zajlott a kihagyhatatlan blogon) láttam, hogy szemfüles leendő nézők látták Dömötör András rendezőt, amint látja, hogy a Madách térre megérkezik a produkció számos állatszereplője, s szemben épp áthúznak egy bálnát...

KIHAGYHATATLAN – BULVÁRVARIETÉ (Örkény Színház)

A társulat improvizációinak felhasználásával írta: Tasnádi István, Várady Zsuzsa és Dömötör András.

Munkatársak: Horgas Péter, Kovács Andrea, Bodor Johanna, Márkos Albert, Szemenyei János, Pető József, Kanizsai Zita, Hérics Anna, Skrabán Judit, Várady Zsuzsa. **Rendező:** Dömötör András

Szereplők: Bíró Kriszta, Csujka Imre, Debreczeny Csaba, Für Anikó, Gálffi László, Hámori Gabriella, Kerekes Éva, Kerekes Viktória, Mácsai Pál, Máthé Zsolt, Pogány Judit, Polgár Csaba, Szandtner Anna, Takács Nóra Diána, Gyabronka József m. v., Mészáros Béla m. v., Ficza István e. h.

Herczog Noémi

Ördög vigye

CHRISTOPHER MARLOWE: DR. FAUSTUS

Legyen Marlowe-ból valóság-show, ez Káel Csaba koncepciója a *Doktor Faustus tragikus históriájának* színrevitelekor, amikor – *Dr. House* után szabadon – *Dr. Faustus* címen rendezi meg a Faust-legenda legelső nagy feldolgozásaként számon tartott Shakespeare-kortárs remeket. E pokoli mű, melyet Goethe olyan tökéletesnek talált, ha egy kicsivel korábban születik meg – és elkerüli az önkéntelen összehasonlítgatást Shakespeare-rel – ennél is többre vihette volna a klasszikusok elitlistáján.

Ám végre itt egy színház (Budapesti Kamara), amely talán előlépteti (poraiból és a kánonban egyaránt) ezt a kozmikus erejű darabot egy „elkárhozó-show” formájában. Ez az ötlet mennyei vagy pokoli estét egyaránt tartogathat számunkra. Show és színház találkozása nem példátlan eset, s az Erzsébet kori színház is szeretett átvenni, a maga testére szabni különböző „talált tárgyakat”. A show-műsor is manapság ilyen népszerű „szabad préda”, amiből, mint a bőség kosarából, mindenki egyaránt vehet, és alakíthatja át tehetsége szerint. Kezdve Dömötör Tamás fergeteges *Czukor Show*-jától, amelynek szüzséjét Füst Milán *Boldogtalanokja* szolgáltatta, noha, jelen előadással ellentétben, nem használta fel magát a drámaszöveget. És lévén a show korunk tünete s tükré (?), természetes, hogy több előadás is „nyomokban tartalmazza” – legutóbb az Új Színház *Ahogy tetszik*-jében láttam bizonytalanul felbukkanni. Számunkra most a kérdés inkább az, hogy a Faustus-show *miért* show, és persze miért épp Faustus.

Valóság-show-érzetünket valójában egy trailer, avagy műsorelőzetes kelti fel, ami az előadás megkezdéséig pereg folyamatosan – ki ki minél hamarabb foglalja el helyét, annál többet láthat belőle. Itt magukat kifejezni képtelen emberek (maga Dr. Faustus, egy képviselő stb.) nyilatkoznak – kellően hitelesen – arról, hogy mit gondolnak az olyan filozófusról, aki valóság-show-beli szereplésre adja

a fejét. A bejátszás Kocsó Gábor „képviselő úr” szavaival ér véget, amikor végre sikerül, ha után is, befejeznie egy elkezdett mondatot. Majd Bozsó Péter, Dick bohócati szerepköréből logikus módon showmanné avanzsálva, elmagyarázza, hogyan viselkedjünk az este folyamán, s miként tapsoljunk, ha kigyullad a „taps” felirat. Ezután pedig Détár Enikő, a műsorajánlóból már ismerős riporter, immár mint hús-vér bemondónó olvassa fel a kórus szövegét, ahogy ezt a valóságban is szokta tenni a kertvév bulvárhíreivel.

Mindez idáig hitelesnek tűnik. Leszámítva azt a problémát, hogy bár még alig kezdődött el az előadás, máris mintha minimum kétféle kerete lenne az estének: míg az előzetes és a hírolvasó, avagy a kórus